

CAFÈ-CONCERT

música i REVOLUCIÓ

18 d'octubre, 8 i 22 de novembre

De tots els imaginaris revolucionaris, probablement la música clàssica sigui l'últim referent artístic en que hom pensi com a expressió artística vinculada a cap canvi social. Malgrat això, els compositors clàssics van ser inevitablement fills de la seva època i no eren aliens a tot allò que succeïa al seu entorn.

En el cicle d'enguany, presentem la relació de tres gèner musicals amb grans moviments revolucionaris de la història: Beethoven i la Revolució Francesa, Verdi i el Risorgimento i Xostakòvitx i la Revolució Russa.

ENTRADA
LLIURE

MÉS INFORMACIÓ



facebook.com/ccmatasiramis @matasiramis
ajuntament.barcelona.cat/ccivics/matasiramis

MAPA



**Districte
d'Horta-Guinardó**

ADREÇA I HORARIS

Centre Cívic Matas i Ramis
Feliu i Codina, 20
08031, Barcelona
Tel. 934072356
ccmatasiramis@bcn.cat
Metro: Valldaura (L3), Horta (L5)
Bus: 45, 86, 87, 102, 19, V21, 185

dll. a dv. de 9 a 21h i diss. de 16 a 21h



Centre Cívic Matas i Ramis

MÚSICA CLÀSSICA: CAFÈ CONCERT 2019

Del 18 d'octubre al 22 de novembre

música i REVOLUCIÓ

CICLE DE CONCERTS GRATUÏTS
AFORAMENT LIMITAT

BEETHOVEN _revolució_francesa
VERDI _risorgimento
XOSTAKÒVITX _revolució_russa

Ajuntament de
Barcelona



BEETHOVEN I LA REVOLUCIÓ FRANCESA



Blai Mañer, piano
Divendres, 18 d'octubre
a les 19.30 h

Crèdit foto: Oliver Adell

Revolucionari en tots els àmbits, Beethoven havia recolzat obertament la Revolució Francesa. L'ambient receptiu a les idees de la Il·lustració del seu cercle de Bonn va resultar un gran suport ideològic a la causa, ja que era la culminació política de l'ideari il·lustrat. Ben coneguda és l'anècdota de la seva 3a Simfonia, la qual inicialment va portar el sobrenom de “Simfonia Bonaparte” i després va passar a ser “L’Heroica” quan Napoleó va autoproclamar-se emperador.

Programa:

- Sonata Op. 13 I. Grave - Allegro di molto e con brio/ II. Adagio cantabile/III. Rondo. Allegro
- Sonata Op. 31 n. 3 III. Minuet. Moderato e grazioso
- Bagatelles Op. 119 n. 1 i Op. 33 n. 5

VERDI I EL RISORGIMENTO



Laura del Río i Rodrigo Vera,
soprano i piano

Divendres, 8 de novembre
a les 19.30 h

A l'època de Verdi, Itàlia estava fragmentada en diferents estats, i bona part del nord del país era sota domini austríac. Les seves obres de joventut sovint s'han interpretat en clau política, ja que hi abunden els cors patriòtics, els laments de pobles oprimits i els herois italians que lluiten contra invasors estrangers (una de les escenes més emblemàtiques és el cor d'esclaus hebreus de *Nabucco*). Amb l'arribada de la Revolució de 1848, els carrers es van omplir de pintades amb l'acrònim “Viva VERDI” (inicials de Vittorio Emanuele Re d'Italia -Víctor Manel, rei d'Itàlia-), en clara referència a l'aspiració d'una Itàlia unificada sota el regnat de Víctor Manel II, que en aquell moment regnava a Sardenya.

Un cop va arribar la unificació italiana el 1861, Verdi va ser representant polític del seu poble, Busseto, per petició del Comte de Cavour, l'impulsor de la unificació.

Programa:

- Sul fil d'un soffio etesio – Falstaff
- Pace, pace mio Dio – La Forza del Destino
- Addio del passato – La Traviata
- Tacea la notte placida – Il Trovatore
- Intermezzo
- Come in quest'ora bruna – Simon Boccanegra
- Tu puniscimi, o Signore – Luisa Miller
- È strano...Ah! fors'è lui...Sempre libera – La Traviata

BEETHOVEN I LA REVOLUCIÓ FRANCESA



Silvanus Trio (Oleksandr Sora,
Urko Larrañaga i Oksana Shymanska)
violí, violoncel i piano

Divendres, 22 de novembre
a les 19.30 h

El posicionament polític de Xostakòvitx és un tema d'intens debat musicològic. D'una banda, la seva família es movia en cercles prorevolucionaris i ell mateix simpatitzava amb els ideals de la Revolució de 1917; d'altra banda, la seva vida i la seva llibertat artística es van veure severament afectades per l'estalinisme, fins al punt de prohibir-se la seva música, la qual es va acusar de “desviació formalista antipopular”. La URSS, conscient de la genialitat de Xostakòvitx, el va utilitzar com a arma de propaganda i va donar una imatge de cara a l'exterior de complet alineament ideològic. Malgrat això, les cartes privades trobades a la mort del compositor donen a entendre que el seu posicionament polític era molt més complex.

Programa:

- Trio n.1 op.8 en Do menor (dedicat a Tatyana Glivenko), 1923
- Trio n.2 op.67 en Mi menor (dedicat a Ivan Sollertinskiy), 1944